

Illae enim solae causas morborum tollere valent, neutiquam vero vim naturae immittere, quae jam dudum labefacta est.

§. 2. Difficultas enim tales morbos curandi, prout ab experientia et a ratione convictus sum, in extrema naturae debilitate sita est, motuum videlicet omnium, qui et corpus conservare, et morborum violentiae resistere vi insita valent, quippe nulla amplius vi resistentiae contra morborum violentiam iis superstite, per quam natura eos curare solet, digerendo et excernendo tempestive; quae aut ab acuta eorum violentia debilitata est, aut ab eorum protracta diuturnitate; cujus vel formes quidam si supersit, sat esset forsitan ad curationem talium incurabilium; quod saepius contingere per experientiam novimus. Natura igitur facilius eos mederi potest, si illi parva quaedam vis supersit, quae eorum violentiae utcumque resistat.

§. 3. Medicus autem nullo modo tales morbos medicamentis mederi potest, neque utilibus: hujus enim officium est naturae ad causam efficientem eliminandum succurrere, si ei jam vis resistentiae